

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gazdag Beáta (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek az Oppenheim Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kiss M. Tibor ügyvéd) által képviselt (I.r. alperes neve, címe) I. rendű és (II.r. alperes neve, címe) II. rendű alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása miatt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. január 4. napján kelt 26.P.22.766/2008/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt és az I-II. rendű alperesek részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és az I. rendű alperest arra is kötelezi, hogy az 1.800.000 (egymillió-nyolcszázezer) forint után fizessen meg a felperesnek 2008. május 23-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 45.000 (negyvenötezer) forint + ÁFA fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 108.000 (száznolcezer) forint fellebbezési illetéket. Kötelezi a felperest és a II. rendű alperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessenek meg személyenként 10.000 (tízezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek megsértették jóhírnévhez, illetőleg a magánélet sérthetetlenségéhez fűződő személyiségi jogait. Kérte az alperesek eltiltását a további jogsértéstől és arra

kötelezésüket, hogy megfelelő nyilatkozat adásával adjanak elégtételt. Ezen túlmenően az I. rendű alperestől 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítést igényelt.

Az alperesek a kereset elutasítását indítványozták arra hivatkozva, hogy a felperes a cikkben bemutatott férfival való kapcsolatát nem kívánta titkolni, ezt nyilvános helyen felvállalta és úgy viselkedett, mint akik között a pusztá barátságnál jóval szorosabb a kapcsolat. Ebből vont le az informátor, illetve a cikkíró okszerű következtetést.

A II. rendű alperes előadta, hogy vele szemben a felperesi kereset teljesen alaptalan, mert mint az I. rendű alperes vezérigazgatója ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt kereset alappal nem indítható.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez és magánélet sérthetlenségéhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa kiadott napján megjelent számában valótlanul azt állította, hogy szerelmi viszonyt folytat egy ... nevű férfival.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest a hasonló jogsértéstől eltiltotta és kötelezte, hogy 15 napon belül magánlevél formájában ismerje el a jogsértés tényét és kérjen elnézést a felperestől, valamint fizessen meg részére 15 napon belül 1.800.000 forintot.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek egyetemlegesen 100.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 200.000 forint illetéket. Az I. rendű alperest 100.000 forint le nem rótt kereseti illeték megfizetésére kötelezte az államnak külön felhívásra.

Az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdését, valamint az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Európai Emberjogi Egyezmény 8. cikkét.

Rögzítette, hogy a cikk megjelenésekor időben ... - a cikkben említett személy - élettársi viszonyban élt, élettársa gyermeket várt, ilyen körülmények között a felperest azon személyek körében, akik őt, illetve ...-t ismerték olyan személynek mutatta be a lap, mint aki belegázol egy párkapcsolatba és felborítja mások rendezett életét.

A cikk valótlan tényről állított, ami a felperesre nézve sértő is volt, ezért az elsőfokú bíróság a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértését megállapította a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes magánéletével több lap is foglalkozott, ugyanakkor a felperesnek joga van ahhoz, hogy az önrendelkezés keretei között saját maga dönthessen arról, hogy magánéletének mely szegmenseit tárja nyilvánosság elé. A felperes a baráti viszonyát nem kívánta nyilvánosság elé vinni, különösen nem azzal a valótlan állítással, hogy a nevezett férfival szoros érzelmi viszonyt ápol.

Ezzel az állítással az I. rendű alperes egyidejűleg megsértette a felperes magánélet sérthetlenségéhez fűződő személyiségi jogát is.

A jogsértés megállapításán túl az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest a Ptk. 84. § (1) bekezdés b) pontja alapján eltiltotta a további jogsértéstől és arra kötelezte, hogy a felperes által kért módon, magánlevél formájában adjon elégtételt a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság azt is kiemelte, hogy a felperes előadása szerint a cikk ismerete nélkül már a megjelenés napján gúnyolódó üzeneteket kapott ismerőseitől és barátaitól. A cikk olyan hatást váltott ki belőle, hogy nyilvános helyen nem szívesen mutatkozott. Ez egy stresszes időszak volt a felperes számára, amely rányomta a munkájára is a bélyegét, a kollégái is foglalkoztak az I. rendű alperesi lapban megjelentekkel, a színházi próbákra is nehezebben tudta összeszedni magát és az előadások alkalmával úgy érezte, hogy a közönség inkább másra figyel.

A felperes pszichológusa előadta, hogy a felperes zaklatott állapotban volt, önértékelési zavarokkal küzdött, de a perbeli eseményeket terápia alkalmazásával sikerült feldolgoznia, így a gyógyszeres kezelésre nem szorult.

Orvosa is úgy nyilatkozott, hogy a felperes nehezen élte át a cikk megjelenését követő időszakot, kapcsolatai kialakításával is gondjai voltak, tartott a nyilvánosságtól. Diagnosztizálásra került a felperesnél egy olyan nőgyógyászati elváltozás is, ami nem kizárt, hogy a perbeli események nyomán keletkezett.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése alapján azt állapította meg, hogy a felperes számára az I. rendű alperes jogsértő magatartása lelki megterhelést okozott, ami magánéletében és a munkája során is nehézségekkel járt, új kapcsolat kialakítási esélyeit nehezebbnek látta, és a problémái megoldása végett pszichológusi segítséget is igénybe kellett vennie.

Azt nem tudta igazolni a felperes, hogy színházi tevékenységén kívül egyéb hivatásbéli elfoglaltságai kárt szenvedtek volna, azonban az elsőfokú bíróság köztudomás alapján tényként kezelte azt, hogy a felperesnek nyilvánvalóan jelentős kellemetlenséget okozott régi barátja családjának hozzá való megváltozott viszonyulása.

Mindezeket értékelve az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest 1.800.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére kötelezte.

Kifejtette, hogy szükségtelennek ítélte a közérdekű bírság alkalmazását, mert a nem vagyoni kártérítés címén megítélt összeg az I. rendű alperes felróható magatartásával arányban áll.

Nem tartotta indokoltnak az I. rendű alperes által indítványozott színész tanúk meghallgatását sem.

A sajtóról szóló 1986. évi II. törvény II. fejezete alapján megállapította, hogy a II. rendű alperesnek, mint a társaság vezető tisztségviselőjének közvetlen ráhatása a cikk tartalmára nem volt, csak a cég irányítása, a gazdasági kérdések tartoznak feladatkörébe, ezért a vele szemben előterjesztett kereset nem alapos.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az ítélet ellen a felperes és az alperesek is fellebbezést terjesztettek elő.

A felperes fellebbezésében a nem vagyoni kártérítés utáni késedelmi kamat megítélését, és a perköltség mértékére vonatkozó, valamint a II. rendű alperessel szembeni keresetet elutasító döntés megváltoztatását kérte.

Álláspontja szerint a kamat függetlenül attól, hogy erre vonatkozó igényt előterjesztett-e, a Ptk. szabályai szerint jár, mégpedig a kereset benyújtásától.

Az alperesi jogsértés megállapítást nyert, az elégtétel tekintetében is teljes egészében pernyertessé vált, ezért a perköltségnek pusztán a megítélt kártérítés

összegén alapuló megosztása méltánytalan és nem kellőképpen alátámasztott. Kérte a teljes perköltség alperesre terhelését, vagy az arányok módosítását oly módon, hogy az méltányosan tükrözze a peres felek pernyertességét.

A II. rendű alperesre vonatkozó kereseti igény elutasítása tekintetében álláspontja szerint az elsőfokú bíróság érvelése jogilag nem megalapozott, mert a felelősség a jelen perben nem csak azon alapul, hogy ki rendelkezik ráhatással a cikkekre. A II. rendű alperest az impresszumban felelős kiadóként perelte és nem, mint vezető tisztségviselőt, és nem, mint magánszemélyt.

Az alperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérték.

Hivatkozásuk szerint a Ptk. 78. §-ában rögzített négy konjuktív feltétel közül a jelen perben kettő nem áll fenn, ugyanis nem történt valótlan tartalmú közlés és nem volt olyan közlés sem, ami a felperesre nézve sértő lenne.

A ... újságírójának egyik ismerőse találkozott a felperessel és ...-el a ...-on lévő ...-ben. Erről számolt be, illetve az írás erre alapozottan egy következtetést, véleményt tartalmazott, ami jogsértést nem valósított meg, mert az a körülmény, hogy valaki szerelmi viszonyban áll egy másik személlyel, semmiképpen nem lehet sértő tartalmú, és ennek nincs pejoratív kicsengése sem. Az elsőfokú bíróságnak figyelembe kellett volna vennie az Európai Emberi Jogi Egyezmény 8. Cikkét, mely rögzíti, hogy a magánélethez, a magánszféra sérthetetlenségéhez fűződő személyiségi jog sérelmére csak olyan magatartás alkalmas, amely a jogosult kifejezett akarata ellenére történik, és az egyén privát autonómiájába történő önkényes beavatkozást valósít meg. Jelen esetben ez a véleménynyilvánításra tekintettel nem valósult meg, ezért a jogsértés sem állapítható meg.

Álláspontjuk szerint a jogsértéstől való eltiltásra vonatkozó rendelkezés sem megalapozott, mert arra csak abban az esetben van lehetőség, ha a magatartás, a kifogásolt eljárás megismétlésétől lehet tartani.

Állításuk szerint a jogsértés hiányában a magánlevélben történő elégtétel adására, illetve a sajnálkozás kifejezésére vonatkozó kötelezés sem megalapozott.

A nem vagyoni kártérítésre vonatkozó elsőfokú bírósági ítéleti rendelkezés körében hivatkozott arra, hogy az ellentétes a 34/1992.(VI. 1.) AB határozatban foglaltakkal, illetve az állandó bírói gyakorlattal. A felperesnek a kár tényleges bekövetkezését bizonyítania kellett volna, mert önmagában a jogsértés ténye nem alapozza meg a nem vagyoni kártérítés iránti igényt. A felperesnek tehát igazolnia kellett volna, hogy a cikk tartalmával összefüggésben őt olyan hátrány érte, amely indokolja a nem vagyoni kárpótlást, illetve, hogy ez a hátrány pontosan miben nyilvánult meg, a nem vagyoni kártérítés összege milyen mértékű hátrány csökkentésére alkalmas, és melyek azok a személyes körülmények, azok a sajátos tényállásbeli elemek, amelyek a nem vagyoni kártérítést megalapozzák. A hátrányokat a felperes nem igazolta, nyilatkozata nem fogadható el és a meghallgatott tanúk is elfogult vallomást tettek. Nem igazolta azt sem a felperes, hogy szakmai pályája során a próbafolyamatok tekintetében teljesítménye jelentősen csökkent. Köztudomású ténynek pedig nem tekinthető az, hogy a felperesnek jelentős kellemetlenséget okozott a régi barátja családjának hozzá való viszonyulása.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, ezzel megsértette a Pp. 206. §-ában foglaltakat.

Álláspontja szerint téves a perköltség összegére és az illeték megállapítására vonatkozó döntés is, mert a pernyertesség-pervesztesség arányát, a II. rendű alperessel szembeni pervesztést az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, ítéleti rendelkezése e körben hiányos, az kiegészítésre szorul, és az egyetemleges marasztalásnak sincs helye, figyelemmel a Ptk. 344. § (1) bekezdésében foglaltakra.

Hivatkozott a Pp. 219. § (2) bekezdésére, sérelmezte, hogy közel másfél hónappal a törvényben rögzített határidőt követően került sor az ítélet kézbesítésére.

A felperes fellebbezése részben alapos, az alperesek jogorvoslati kérelme alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül.

Ebben a körben eljárva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárásra alapozva a tényállást helyesen állapította meg és érdemben is helytálló döntést hozott, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint a kereseti kérelem és ellenkérelem tekintetében helybenhagyta annak helyes indokai alapján. Az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását az indokolta, hogy a felperes a fellebbezésében a nem vagyoni kártérítés összege után késedelmi kamatot is igényelt.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla általánosságban azt emeli ki, hogy a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény (Stv.) rendelkezése szerint mindenkinek joga van arra, hogy tájékoztatást kapjon a környezetét érintő és az érdeklődésére számot tartó kérdésekről. A sajtó feladata, hogy hitelesen, pontosan és gyorsan tájékoztasson. A sajtószabadság gyakorlása nem lehet korlátlan, nem járhat mások személyhez fűződő jogainak sérelmével.

A sajtó a személyhez fűződő jogok megsértése esetén polgári jogi felelősséggel tartozik a sajtóközlemények tartalmi helytállóságáért, mégpedig objektív felelősséggel.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A jóhírnév sérelmét jelentő valótlan tényállítás, illetve való tény hamis színben való feltüntetése oly módon is megvalósulhat, hogy célzásokkal, utalásokkal keltik események megtörténtének látszatát.

Az általános személyiségi perekben is alkalmazandó PK. 14. számú állásfoglalás alapján a sajtószervet a közlések tartalma tekintetében a valóság bizonyításának kötelezettsége terheli.

Ki kell emelni azt is, hogy a sajtóközleményt az átlagolvasó szempontjából kell megítélni, azt kell vizsgálni, hogy az adott cikkből a hétköznapi emberek, az átlagolvasók milyen következtetéseket vonhatnak le, miként értékelik a közölteket a szövegösszefüggések tükrében.

A jelen eljárás tárgyát képező sajtóközleményt vizsgálva az állapítható meg, hogy az I. rendű alperes kiadásában megjelenő ... „...”, „...” című cikkben az került közzétételre, hogy a felperest szerelmi viszony fűzi ...-hez. Ezt az állítást azonban az I. rendű alperes a per során semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá. Az, hogy a felperes egy férfival nyilvános helyen vacsorázott, a barátjával bensőséges beszélgetést folytatott még nem kellő alap arra, hogy ezt a lap úgy tárja a nyilvánosság elé, mintha köztük a barátságon kívül egyéb érzelmi kapcsolat is lenne. Az I. rendű alperes úgy ismertette a találkozó körülményeit, hogy a „... végre szerelmes” mégpedig nem egy híres emberbe vagy sportolóba, hanem egy civil férfiba. Ugyanakkor a felperes és ... a szerelmi kapcsolatot egyértelműen cáfolta. Ezzel szemben az I. rendű alperes nem tudott felhozni olyan bizonyítékot, ami alátámasztotta volna cikkbeli állításait, az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére így az volt megállapítható, hogy a felperes személyére vonatkozó valótlan állítást hozott nyilvánosságra. A bizonyítási eljárás során ... tanúvallomásából következően még az sem felelt meg a valóságnak, hogy a felperes ...-t szerelmeként mutatta volna be.

A közlés valótlansága mellett az egyben sértő is volt a felperesre nézve, mert a találkozót a lap lebukásnak minősítette és azzal, hogy a cikk szerint kiderítették a felperes civil kapcsolatát arra utal, hogy valamilyen ok miatt azt titokban kell tartani, az nem kerülhet nyilvánosságra. Ezért a Fővárosi Ítéltábla is arra az álláspontra jutott, hogy az I. rendű alperes valótlan és sértő állításával megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát.

A magánélet és magánszféra védelméhez fűződő személyiségi jog megsértésének megállapításával is egyetértett a Fővárosi Ítéltábla, és az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását csak az alábbiakkal egészíti ki.

A „magánszférához való jogot” az Alkotmány konkrét, szubjektív alapjogként nem nevezi meg, de a magánélet szabadságához való jog kétségtelenül az egyén autonómiájának védelmére szolgáló olyan alapjog, amely az ember veleszületett méltóságából ered. [56/1994. (XI. 10.) ABH]

A magánülethez fűződő jogosultság védelme kifejezésre jut azáltal, hogy az 1976. évi 8. tvr.-rel kihirdetett, az Egyesült Nemzetek Közgyűlése XXI. ülészakán, 1966. december 16-án elfogadott Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 17. cikkének rendelkezése szerint senkit sem lehet alávetni a magánéletével, családjával kapcsolatban önkényes beavatkozásnak. Az ilyen beavatkozás vagy támadás ellen mindenkinek joga van a törvény védelmére.

E törvényi védelmet biztosítja egyebek mellett a Ptk. 75. §-a. A magánéletbe való beavatkozás tehát akkor sérti a személyhez fűződő jogot, ha önkényes, indokolatlan és szükségtelen. Önkényesnek kell tekinteni a beavatkozást általában akkor, ha az az érintettek akaratával, szándékával kifejezetten ellentétes, illetve ha arról az érintetteknek nincs tudomása.

A magánélet olyan személyhez fűződő jogosultság, amelyet a Ptk. abszolút hatállyal, mindenkiel szemben védelemben részesít. (BH 2001/6.)

Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (kihirdetve 1993. évi XXXI. törvénnyel) 8. Cikke a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogról úgy rendelkezik, hogy mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.

A joggyakorlat szerint a magánszférához fűződő jog arra irányul, hogy az egyén jogosult legyen meghatározni azt, hogy mely vele kapcsolatos információk jussanak mások tudomására, a hozzá kapcsolódó adatok, életének intim részletei, gondolatai kinek a számára váljanak ismertté.

Ennek a jognak a része az önkifejezés és az eltitkolás, elrejtőzködés joga is. A magánszférához való jog tehát nem csak azt a jogot foglalja magába, hogy az egyén megakadályozhassa a valótlanosságok közzétételét, hanem azt is, hogy a magánéletéről, a magánszférájába tartozó dolgokról - akár szűk, akár tágabb körben, akár a sajtó útján vagy egyéb módon - hamis információ nyilvánosságra kerülését megakadályozza.

A felperes nem járult hozzá és nem is tudott arról, hogy a ... egy, a barátjával töltött találkozóról, vacsoráról a nyilvánosságot tájékoztatja, ráadásul nem a valóságnak megfelelő módon, jogsértő közlések útján.

Az, hogy a felperes ismertségét kihasználva az I. rendű alperes szenzációhajhász, figyelemfelkeltő módon közölte - a felperes hozzájárulása nélkül - a sérelmezett cikket, az a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint is a felperes magánéletébe való önkényes beavatkozásnak minősül, ezért sérti a magánélet sérthetetlenségéhez fűződő személyiségi jogait.

A másodfokú bíróság teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a nem vagyoni kártérítés és annak összegszerű megállapítása tekintetében is.

A nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti kereset tekintetében a Fővárosi Ítéltábla azt emeli ki, hogy a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja értelmében az, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint [Ptk. 339. § és a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése].

A törvényi rendelkezéseken túlmenően a nem vagyoni kártérítés körében az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB számú határozatát és a Legfelsőbb Bíróság iránymutatása alapján kialakult bírói gyakorlatot kell irányadónak tekinteni és elsősorban azt kell vizsgálni, hogy a sérelmezett magatartás mennyiben befolyásolja az adott személyről kialakult értékítéletet, a személy társadalmi megítélését.

A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a nem vagyoni kártérítés csak akkor lehet megalapozott, ha igazolt a jogellenes, felróható magatartás, olyan hátrány bekövetkezése, amely csak nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható, és a kettő közti okozati összefüggés.

A kártérítés mértékének megállapításánál az eset összes körülményeit, a jogsértés tárgyi súlyát és a bekövetkezett kárt hátrányként kell figyelembe venni.

A szubjektív jogkövetkezmény alkalmazására ezen túlmenően akkor is van lehetőség, ha a sérelmet szenvedett személy tételesen nem igazolja nem vagyoni

hátrányát, mert a bíróság a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül elfogadja az olyan hátrány bekövetkeztét, amely köztudomású ténynek tekinthető (BH 2000. 302., BH 2002. 135., BH 2004. 103.).

A felperes igazolta, tanúvallomásokkal alátámasztotta azt, hogy az alperesi sajtószerv magánéletét jóhírnevét sértő módon hozta nyilvánosságra, emiatt magyarázkodásra kényszerült, megjegyzéseket kapott, a közlések felzaklatták őt, negatív hatásokat kellett elviselnie, munkavégzését is és egészségügyi (pszichés) állapotát is hátrányosan befolyásolta.

Mind szakmai, mind hétköznapi megítélése hátrányosan változott.

Ezen túlmenően a felperes magánéletéről - baráti kapcsolatáról - olyan személyes jellegű információk kerültek nyilvánosságra, amelynek részletei nem tartoznak sem a szűkebb, sem a szélesebb körű nyilvánosság elé, amennyiben ehhez a felperes, mint érintett nem járult hozzá. Figyelembe kellett venni azt is, hogy a felperes ismeretségi köre tudomással bírt arról is, hogy ... élettársi kapcsolatban élt, élettársa várandós volt, így életszerű, hogy a felperes sajtó által állított szerelmi viszonya mind a családi, mind pedig a baráti körét személyének megítélése tekintetében negatív módon befolyásolta.

Mindezek kiemelése mellett a nem vagyoni kártérítésösszegszerűsége tekintetében kialakult bírói gyakorlatot, valamint a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat mérlegelve a Fővárosi Ítéltábla a nem vagyoni kártérítésösszegszerű meghatározásával is egyetértett az elsőfokú bírósággal, mert az arányban áll az alperesi jogsértésekkel, a felperesnek okozott hátránnyal és nem volt megállapítható olyan körülmény, amely az elsőfokú bíróság döntésének felülmérlegelését indokolta volna.

A késedelmi kamat megfizetése iránti igény tekintetében a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 247. § (1) bekezdésének b) pontja, a Ptk. 301. §-a és a Ptk. 360. §-a alapján - a felperesnek a kamatfizetés kezdőidőpontjára vonatkozó kérelmét is figyelembe véve - határozott a nem vagyoni kártérítés összege után járó és az I. rendű alperest terhelő késedelmi kamatfizetési kötelezettségről.

A II. rendű alperes fellebbezése érdemben a perköltség megállapítására vonatkozott, azonban hivatkozása nem megalapozott, mert a csatolt lappéldányból megállapítható, hogy az impresszumban a II. rendű alperes volt feltüntetve kiadóként, ezáltal a felperes a perre irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően vonta őt perbe. A II. rendű alperes tehát a peres eljárásra okot adott, így a keresetet elutasító rendelkezés ellenére perköltség nem illeti meg.

A másodfokú bíróság az alperesi fellebbezésben foglaltakra tekintettel még arra is utal, hogy az elsőfokú bíróság határozatának késedelmes írásba foglalása és kézbesítése jelen per eldöntése szempontjából relevanciával nem bír.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő